

Vigtighed. Derimod ere Ulighederne tilføes af overveieende Betydning, ligesom overhovedet at skjds tilføes er mere byrdefuldt end at skjds tillands, fordi Skjds tilføes kræver større Mandskab. At skjds over Fjorde, der grændse tæt til Havet, og hvor haarde Strømme og svær Søgang øve deres voldsomme Indflydelse, kræver mere Mandskab, end at skjds over Fjorde, der ere indesluttede mellem Ærne, hvor disse Naturoptrin ikke øve denne Indflydelse. Men den største Ulighed, som frembyder sig med Hensyn til det Tryk, som udøves ved de forskjellige Arter af Skjds, kommer af Bygdernes forskjellige Størrelse. Der gives Bygder, hvor der kun er 8 Mand, der ere dygtige til at skjds, der gives endog en Deel, der have et mindre Antal; men der er atter andre, der have fra 30—40 Mand og derover. Selvfølgelig gaaer Skjds lettere der, hvor det kan gaae paa Omgang, end i de smaa Bygder, hvor det samme Mandskab saagodisom stedse skal skjds. Det er byrdefuldt at skjds i daarligt Veir, og det er det ofte, thi Veiret er ustadigt og Klimaet strengt, og dette tager paa Kræfterne og paa Klæderne, hvilke sidste de fattige Fiskere ikke altid ere godt forsynede med. Men det, som trykker allermeest, er dog at skjds i godt Veir; thi paa en god Dag staaer her Døren til Færøernes Forraadskammer aaben, og da kan den slittige Fisker, naar han ikke er særdeles uheldig, som oftest hjembringe saa Meget, at han for flere Dage har Nok til sig og Sine. Det er indlysende, at naar det, som det er Tilfældet paa adskillige Steder, træffer sig, at en lille Bygd ligger ved Havsiden, komme en saadan Bygds Indvaanere netop til at bruge de gode Dage til at skjds i, fordi de i daarligt Veir ikke kunne komme frem med Skjds. Derimod inde i Fjordene, hvor Vandet er stille, kunne de oftere skjds, endog i daarligt Veir, og kunne derfor være heldige til at forisætte deres Fiskeri i de mellemliggende gode Dage.

Hvad det foreliggende Lovforslag angaaer, da gaaer dets Hovedindhold netop ud paa at jævne Skjdsbyrden derved, at der tilføes de Skjdsende Betaling for deres Uleilighed, og dette vil da være en stor Hjælp. Vel ville de

ikke ved at faae den Betaling, der er foreslaaet, faae fuld Erstatning for det Tab, de lide ved at skulle blive hjemme fra Fiskeriet, men denne Betaling vil dog være en antagelig Erstatning, naar der sættes en omtrentlig Dagløn i Forhold til Skjdsets Længde. Nu er Spørgsmaalet, hvorledes disse Midler skulle bringes tilveie. I saa Henseende have Nogle villet, at der skulde paalignes en Personskat, saaledes at enhver Mand, der havde et selvstændigt Erhverv og var i en Alder af 16 til 60 Aar, skulde betale en Skat, og at de Alle skulde betale eens, men Andre, og det Fleertallet, have meent, at paa denne Maade opnaaedes ikke den forønskede Udvæjning; thi rigtignok fik Bygderne Lettelse derved, at de fik Betaling, men Trykket kom da ved den Lettelse, der gives de Skuldre, som hidtil havde baaret Byrden, for Størstedelen til at falde over paa den fattige Deel af Befolkningen. Thi, naar enhver Mand skal betale lige; saa er det naturligt, at en Byrde, som ikke er en Byrde for den Stærke, kan trykke haardt paa den Svage; den Byrde, der er usølelig for den Rige, kan trykke haardt paa den Fattige. Derfor blev der i Lagthinget vedtaget, hvilket ogsaa er gaaet igjennem i det andet Thing, at der skulde paalignes en Skat efter Formue og Leilighed, og med denne Skat skulde det hele Skjdsvæsen betales. — Jeg har ikke Synnerligt at ophøse eller indvende mod de enkelte Bestemmelser i Lovudkastet; der er imidlertid Noget i § 5, som ikke er mig rigtig klart. Der var oprindeligt, som der staaer i Motiverne, en Paragraph i det af Lagthinget vedtagne Lovforslag, som sagde, at der i Reglen ikke skulde skjdses paa Søn- og Helligdage, naar ikke Nødvendigheden forbrede det; men denne Bestemmelse er siden bleven forandret derhen, at naar ikke Nødvendigheden fordrer det, bør der ikke skjdses paa Søn- og Helligdage, saalænge der paa Stedet afholdes offentlig Gudstjeneste. I den sidste Deel af Paragraphen, der er saaledes, som den er vedtagen af Lagthinget, tilføies der: „og heller ikke paa Valgdage, saalænge Valget varer“. Færingerne have megen Øst til, at Helligdagene ogsaa skulle være Hviledage; vi have det paa en Maade sparsommere med Gudstjeneste, end